

Studia i Materiały. Miscellanea Oeconomicae
Rok 20, Nr 3/2016, tom III
Wydział Prawa, Administracji i Zarządzania
Uniwersytetu Jana Kochanowskiego w Kielcach

**Globalizacja i regionalizacja
we współczesnym świecie**

Magdalena Markiewicz¹

**BILATERALNE UMOWY SWAPOWE BANKÓW
CENTRALNYCH W KONTEKŚCIE
INTERNACJONALIZACJI JUANA CHIŃSKIEGO**

Streszczenie: Porozumienia swapowe pozwalają bankom centralnym wspierać płynność banków komercyjnych w zakresie dotyczącym transakcji w walutach obcych. Wykorzystywane są również przez Bank Centralny Chin w związku z internacjonalizacją renminbi, w ramach umów z wieloma bankami centralnymi, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym, Bankiem Anglii, czy Narodowym Bankiem Szwajcarii. Celem artykułu jest przedstawienie i przeanalizowanie istoty i rozwoju bilateralnych umów swapowych zawieranych przez Chiny w kontekście wpływu swobody przepływu środków finansowych na zwiększenie wykorzystania juana jako waluty rozliczeniowej. W związku z tym zbadane będą rodzaje, cele i charakter umów swapowych oraz korzyści wynikające z nich dla stron transakcji. W artykule przedstawiono dotychczas zawarte przez Bank Centralny Chin bilateralne umowy swapowe wspierające relacje monetarne pomiędzy Chinami a innymi krajami świata.

Słowa kluczowe: waluta międzynarodowa, juan chiński, renminbi, bilateralne umowy swapowe, Chiny.

Klasyfikacja JEL: F31, F33, G15, G20.

Wprowadzenie

Proces internacjonalizacji juana jest istotnie różny od drogi do umiędzynarodowienia dolara amerykańskiego czy jena japońskiego ze względu na dużą rolę rządu i posunięć administracyjnych w zakresie liberalizacji przepływów kapitałowych i finansowych, decyzji dotyczących liberalizacji handlu, otwartości na kapitał zagraniczny, a ponadto z uwagi na założenie osiągnięcia wysokiego stopnia

¹ Dr Magdalena Markiewicz, adiunkt, Instytut Handlu Zagranicznego, Uniwersytet Gdański.

tego umiędzynarodowienia jeszcze przed osiągnięciem pełnej wymienialności juana [Frankel 2011]. Jednym z najistotniejszych elementów związanych z procesem internacjonalizacji juana było wprowadzenie pilotażowego programu rozliczania transakcji zagranicznych (Pilot Programme of RMB Settlement of Cross-Border Trade Transactions), dzięki któremu przedsiębiorstwa dokonujące operacji handlowych w Chinach i zagranicą mogły dokonywać płatności bezpośrednio w juanie chińskim. Program początkowo był skierowany do ograniczonej liczby przedsiębiorstw, następnie ulegał przedłużaniu w czasie i był rozszerzany podmiotowo, aż w 2011 r. rozszerzono jego zasięg na wszystkie przedsiębiorstwa dokonujące operacji eksportowo-importowych, zarówno mające siedzibę w Chinach, jak i poza tym krajem.

Istotną rolę w kreowaniu internacjonalizacji obrotów w juanie miało również funkcjonowanie rynku *offshore* w Hongkongu [Markiewicz 2015, s. 105-111]. O ile bowiem eksporterzy i importerzy mieli po 2011 r. możliwość wyboru waluty transakcji, aby móc juana uwzględniać jako walutę fakturowania, znaczenie miała również jego dostępność dla płatników oraz skłonność do akceptacji takiej waluty przez odbiorców. Z tego powodu rozwój rynku *offshore*, w ramach którego można było korzystać z rachunków prowadzonych w juanie, jak również z produktów depozytowych i kredytowych, miał szczególne znaczenie dla wzrostu wykorzystania tej waluty w transakcjach płatniczych, m.in. dzięki uzyskaniu dostępu do rachunków w juanie i dokonywania transferów w tej walucie bez ograniczeń. Władze chińskie stworzyły dodatkowe motywy wykorzystywania juana w postaci programu RQFII (*Renminbi Qualified Financial Institutional Investors*) w Hongkongu. Wybór centrum *offshore* w Hongkongu był determinowany jego lokalizacją oraz ścisłymi relacjami z Chinami, jak również pozycją międzynarodowego centrum finansowego – w ramach rankingu Global Financial Centres Index z września 2016 r. Hongkong znajdował się na 4. pozycji na świecie [GFCI 20] – przy czym władze Hongkongu chętnie współpracowały w tym zakresie ze względu na wielki potencjał relacji biznesowych wynikających z perspektywy tworzenia centrum obrotów walutowych w juanie, rynku depozytów, czy *dim sum bonds*. Hongkong jest najbardziej rozwiniętym obszarem *offshore* dla operacji w juanie chińskim, jednak wysoka aktywność jest obserwowana również w Londynie, a w Azji w Singapurze i Taipei.

Kolejnym filarem, na którym opiera się internacjonalizacja juana, jest właśnie ustanawianie umów swapowych z zagranicznymi bankami centralnymi. People's Bank of China (PBC) jest zaangażowany również w tworzenie innych form współpracy finansowej z partnerskimi bankami centralnymi, takich jak bilateralne systemy rozliczeniowe (*clearing systems*) czy wprowadzanie bezpośredniego dwustronnego kwotowania walut. Zawieranie bilateralnych umów swapowych pomiędzy Bankiem Centralnym Chin a rosnącą liczbą partnerskich banków centralnych, miało promować wykorzystanie renminbi w ramach transakcji w handlu międzynarodowym, mimo sprawowania znacznej kontroli nad wykorzystaniem renminbi poza Chinami. Celem artykułu jest przedstawienie i analiza istoty i rozwoju bilateralnych umów swapowych zawieranych przez Chiny, biorąc pod uwagę

wpływ swobody przepływu środków finansowych na zwiększenie wykorzystania juana jako waluty rozliczeniowej. W związku z tak nakreślonym celem, w artykule badane są rodzaje, cele i charakter umów swapowych oraz korzyści wynikające z nich dla stron transakcji. Na tym tle przedstawiono dotychczas zawarte przez Bank Centralny Chin bilateralne umowy swapowe wspierające relacje monetarne pomiędzy Chinami a innymi krajami świata.

1. Istota swapów walutowych i bilateralnych umów swapowych banków centralnych

Swapem walutowym (*currency swap*) nazywana jest umowa, w której dwie strony postanawiają wymienić między sobą określone kwoty wraz z należnymi odsetkami w różnych walutach na ściśle zdefiniowany okres. W wyniku zawarcia transakcji swapu walutowego dokonywana jest wymiana kapitału w jednej walucie na równowartość tego kapitału wyrażoną w drugiej walucie, przy czym stosowany jest kurs przeliczeniowy zbliżony do bieżącego kursu rynkowego wymiany tych walut. W trakcie obowiązywania swapów następuje wymiana należnych odsetek stosownie do ich naliczenia w obu walutach transakcji, natomiast przepływ (zwrot) kapitałów wymienionych przy inicjacji swapa następuje w momencie określanym jako data zapadalności, przy czym w momencie rozliczenia wartości kapitału w momencie ich zwrotnego przepływu rynkowy kurs walutowy może być zupełnie inny niż wynikający z wymienianych kapitałów. Strumienie płatności odsetek podlegających wymianie w obu walutach mogą być wyznaczone w oparciu o stałe lub zmienne stopy procentowe w obu walutach lub też o stałą stopę procentową w jednej walucie i zmienną w drugiej walucie. Z tego powodu swapy walutowe mogą być wykorzystywane jako instrumenty zabezpieczające równocześnie przed ryzykiem stopy procentowej, jak i kursu walutowego. Szczególnym rodzajem swapa walutowego jest FX swap, czyli swap walutowy zawierany zazwyczaj na krótki okres, w którym płatności odsetkowe w każdej z walut są ustalane w oparciu o stałą stopę procentową i rozliczane wraz z kapitałem w momencie zapadalności, a zatem kwoty wymieniane na początku i na końcu FX swapa różnią się [Hull 2015, s. 165-168].

Sieć umów swapowych banków centralnych budowana jest w celu stworzenia wzajemnych relacji umożliwiających na bazie otwartych linii swapowych wymianę walut. Tym samym daje to bankom centralnym możliwość wymiany stałych kwot waluty w ramach określonej pary walutowej, a dzięki temu jednocześnie zarówno stabilizowania kursu walutowego, jak też podtrzymywania warunków płynności. Mimo, że zazwyczaj okres spłaty dotyczący linii swapowej to zazwyczaj trzy miesiące, posiadacze długu mogą przedłużać terminy spłat dzięki mechanizmom rolowania zaległych pożyczek w ramach mechanizmów rozszerzenia warunków spłaty. Kiedy bank centralny dokonuje wymiany waluty w ramach transakcji swapowej, stając się posiadaczem waluty obcej, nabywa możliwość udostępnienia tej waluty w ramach transakcji *overnight* bankom komercyjnym, dzięki czemu zwiększa się podaż tej waluty zagranicznej na rynku krajowym.

Może to również wspomagać obniżenie międzybankowych stóp procentowych, co jest ewidentnie korzyścią w sytuacji, gdy płynność jest zagrożona. Sieć umów swapowych pozwala zatem bankom oraz innym uczestnikom rynków finansowych uzyskać dostęp do finansowania na korzystniejszych warunkach.

Sieć umów swapowych była wykorzystywana intensywnie pomiędzy wieloma krajami na świecie w czasie kryzysu finansowego w 2008 r., co wspomagało łagodzenie problemów płynnościowych na rynkach walutowych [CFR 2016].

2. Cele i rodzaje bilateralnych umów swapowych zawieranych przez Bank Centralny Chin

Bank Centralny Chin (PBC) zawierał umowy swapowe (*bilateral currency swap agreement*, BCSA) z bankami centralnymi państw na wszystkich kontynentach, z państw zarówno wysokorozwiniętych, jak też rozwijających się. PBC sprecyzował jasno cel tych umów, deklarując, że mają one wspierać rozwój handlu i inwestycji denominowanych w juanie chińskim [PBC 2016]. Umowy swapowe odegrać miały zatem ważną rolę w procesie umiędzynarodowienia renminbi [Frankel 2011]. Jest to o tyle warte podkreślenia, że zazwyczaj celem podpisywanych bilateralnych umów swapowych jest ustanowienie instrumentów o charakterze ostrożnościowym i mających za zadanie wspieranie płynności w sytuacji wystąpienia zaburzeń na rynkach finansowych, w tym zwłaszcza podczas kryzysu finansowego.

Tabela 1. Bilateralne umowy swapowe Banku Centralnego Chin z bankami centralnymi innych krajów w ramach inicjatywy Chiang Mai w latach 2001-2007

Kraj podpisujący bilateralną umowę swapową z Chinami	Waluta/Waluty	Wartość (mld USD)	Rok
Tajlandia	USD/THB	2,0	2001-2004
Japonia	RMB/JPY, JPY/RMB	6,0	2002
Korea Południowa	RMB/KRW, KRW/RMB	8,0	2002
Malezja	USD/MYR	1,5	2002
Filipiny	RMB/MXP	2,0	2003-2007
Indonezja	USD/IDR	4,0	2003-2006

Źródło: Opracowanie własne na podstawie [PBC 2016].

Przykładem tego były umowy podpisane przez państwa stowarzyszone w ASEAN i trzy najważniejsze pod względem ekonomicznym kraje Azji Wschodniej, tj. Japonię, Koreę Południową i Chiny, w ramach inicjatywy Chiang Mai, w celu zapobieżenia wystąpieniu konsekwencji problemów płynnościowych podobnych do wydarzeń kryzysu azjatyckiego w latach 1997-1998. Podobnie, w latach 2008-2009 Bank Rezerwy Federalnej podpisał z wieloma bankami centralnymi umowy czasowe mające zapewnić dostęp do dolara amerykańskiego w okresie braku płynności na rynkach finansowych. Wśród porozumień obejmujących kraje ASEAN+3 w ramach inicjatywy Chiang Mai trzy były denominowane

w dolarze amerykańskim, a trzy w renminbi (Tabela 1), z tym że ich wartość była odnoszona do dolara amerykańskiego. Wynikało to z faktu, iż większość ekspozycji instytucji finansowych oraz przedsiębiorstw eksportowych w tamtym okresie była wyrażona właśnie w dolarze, stąd też celem tych umów było zapewnienie płynności w zakresie dolara amerykańskiego.

Począwszy od 2008 r. umowy swapowe były przez PBC podpisywane w renminbi, co było wyrazem dążenia do uniezależnienia od dolara amerykańskiego i przejawem promowania waluty krajowej w celu osiągnięcia większego umiędzynarodowienia juana (Tabela 2). Pierwsza z takich umów była zawarta z Koreą Południową, początkowo na trzy lata, następnie umowa ta została przedłużona na ten sam okres przy wyższej wartości (podwojonej w stosunku do pierwszej umowy), kolejne zaś z Hongkongiem i Malezją. Łącznie do końca roku 2013 zostało zawarte 22 umowy (a 25 wliczając w to umowy odnawiane).

Tabela 2. Bilateralne umowy swapowe Banku Centralnego Chin z bankami centralnymi innych krajów zawarte w latach 2008-2013

Kraj	Wartość umowy w RMB i walucie kraju partnerskiego	Lata
Korea Południowa	180 mld RMB (38 tr KRW)	2008-2011
	360 mld RMB (64 tr KRW)	2011-2014
Hongkong	200 mld RMB (227 mld HKD)	2009-2012
	400 mld RMB (490 mld HKD)	2011-2014
Malezja	80 mld RMB (40 mld MYR)	2009-2012
Białoruś	20 mld RMB (8 tr BYB)	2009-2012
Indonezja	100 mld RMB (175 tr IDR)	2009-2012
Argentyna	70 mld RMB (38 mld ARS)	2009-2012
Islandia	3,5 mld RMB (66 mld ISK)	2010-2013
Singapur	150 mld RMB (30 mld SGD)	2010-2013
Nowa Zelandia	25 mld RMB (5 mld NZD)	2011-2014
Uzbekistan	0,7 mld RMB (167 mld UZS)	2011-2014
	5 mld RMB (1,5 tr MNT)	2011-2014
Mongolia	10 mld RMB (2,9 tr MNT)	2012-2014
Kazachstan	7 mld RMB (150 mld KZT)	2011-2014
Tajlandia	70 mld RMB (320 mld THB)	2011-2014
Pakistan	10 mld RMB (140 mld PKR)	2011-2014
Zjednoczone Emiraty Arabskie	35 mld RMB (20 mld AED)	2012-2015
Turcja	10 mld RMB (3 mld TRY)	2012-2015
Australia	200 mld RMB (30 mld AUD)	2012-2015
Ukraina	15 mld RMB (19 mld UAH)	2012-2015
Brazylia	190 mld RMB (60 mld BRL)	2013-2016
Wielka Brytania	200 mld RMB (21 mld GBP)	2013
Albania	2 mld RMB (38,5 mld ALL)	2013
Węgry	10 mld RMB (375 mld HUF)	2013

Źródło: Opracowanie własne na podstawie [PBC 2016].

Większość umów opiewa na okresy trzyletnie. Niektóre porozumienia są odnawiane po ich wygaśnięciu, często z jednoczesnym podwyższeniem kwoty linii swapowej (np. umowa bilateralna z Koreą Południową czy Malezją, wartość niektórych jest zaś rewertościowana przed upływem terminu (np. umowa bilateralna z Hongkongiem czy Mongolią).

3. Przykłady bilateralnych umów swapowych zawieranych przez Bank Centralny Chin – korzyści dla stron

Bardzo istotnym porozumieniem bilateralnym dotyczącym swapów walutowych pomiędzy PBC a zagranicznymi bankami centralnymi było porozumienie zawarte w dniu 10 października 2013 r. między Europejskim Bankiem Centralnym i PBC, które dotyczyło trzyletniej linii swapowej o maksymalnej wartości opiewającej na 350 mld RMB (45 mld EUR) [ECB 2013]. Celem tego porozumienia było zapewnienie możliwości zakupu i sprzedaży juana chińskiego i euro przez obie strony porozumienia, a tym samym ustanowienie mechanizmu utrzymania płynności na rynkach finansowych, w tym w szczególności w sektorze bankowym w kontekście znaczącego wzrostu poziomu handlu i inwestycji pomiędzy Chinami a krajami strefy euro. Porozumienie to zostało zawarte na poziomie Eurosystemu, co umożliwiło wykorzystanie wypływających z niego korzyści przez podmioty działające we wszystkich państwach strefy euro poprzez narodowe banki centralne tych krajów. Aby zapewnić bankom strefy euro nieprzerwany dostęp do chińskiego juana, stworzono dedykowane temu techniczne warunki jednokierunkowego wsparcia płynności. W 2016 r. porozumienie to zostało przedłużone na kolejne trzy lata [EBC2016].

W ramach bilateralnej umowy swapowej pomiędzy EBC i PBC przewidziano przeprowadzanie testów tego porozumienia, z udziałem limitowanej liczby uczestników oraz niewielkiego wolumenu wartościowego euro i renminbi, aby sprawdzić możliwość szybkiego uruchomienia linii swapowej w razie nagłej potrzeby w ramach funkcjonujących możliwości operacyjnych. Testy takie miały miejsce w kwietniu i listopadzie 2015 r. i zakończyły się sukcesem [ECB 2015]. Ich celem było potwierdzenie potencjału operacyjnego umowy swapowej (*readiness*) w ramach gwarantowania globalnej stabilności finansowej. Z punktu widzenia Eurosystemu porozumienie swapowe z PBC służy jako instrument wsparcia, na wypadek nagłych, tymczasowych zaburzeń na rynkach renminbi i ma zapobiegać wystąpieniu niekorzystnych konsekwencji obniżania płynności w europejskich bankach komercyjnych, co jest potencjalnie możliwe w warunkach rosnącego wolumenu handlu i inwestycji pomiędzy Chinami i Europą. EBC, podobnie jak inne banki centralne, regularnie przeprowadza testy operacyjne wykorzystywanych instrumentów, aby sprawdzić skuteczność i dyspozycyjność ram ich działania, przy czym harmonogram takich testów nie jest powiązany z wydarzeniami rynkowymi, bądź przewidywaniem wykorzystania tych instrumentów w określonej walucie.

Należy pamiętać, że euro i juan chiński należą do najważniejszych walut światowych, o czym świadczy zarówno wysoka pozycja w rankingu globalnych obrotów walutowych mierzona sukcesywnie przez Bank Rozrachunków Walutowych, wysoki udział obu walut w transakcjach płatności, jak również udział obu walut w koszyku SDR (Special Drawing Rights). Od 1 października 2016 r. skład koszyka SDR kształtuje się następująco: dolar amerykański 41,7%, euro 30,9%, renminbi 10,9%, jen japoński 8,3%, funt szterling 8,1% [MFW 2016].

O ile niezmiennie najważniejszą walutą w globalnych obrotach walutowych pozostaje dolar amerykański, w którym dokonywane jest 88% obrotów walutowych, a takie waluty jak euro, jen czy dolar australijski, znaczące w obrotach handlowych państw obszaru Azji i Australii, traciły swoją pozycję. Z kolei juan chiński niemal podwoił swój udział w obrotach walutowych, osiągając ósmą pozycję w globalnych obrotach walutowych (z udziałem 4%, gdy w 2013 r. miał 2,2% udziału w globalnych obrotach walutowych), i będąc jednocześnie najczęściej wykorzystywaną jednostką w transakcjach rynku walutowego państw rozwijających się. W kwietniu 2016 r. 95% obrotów z udziałem juana wykonywanych było w parze z dolarem amerykańskim. Średni dzienny obrót wyrażony w renminbi wzrósł znacznie w latach 2013-2016, z poziomu 120 mld USD do 202 mld USD [BIS 2016, s. 3-5].

W dniu 18 listopada 2014 r. została zawarta umowa z Bankiem Kanady o wartości 200 mld CNY (30 mld CAD). Umowa opiewała na okres trzyletni z możliwością wielokrotnego jej przedłużenia na kolejne okresy. Jednocześnie podpisane zostało memorandum w sprawie ustanowienia rozliczeń w juanie chińskim na rynku kanadyjskim (Memorandum of Understanding on Establishing RMB Clearing Arrangements in Canada) oraz porozumienie dotyczące wsparcia przedsiębiorstw inwestujących na rynku chińskim (the RQFII Pilot Scheme to Canada), przewidując w tym zakresie kwotę inicjującą 50 mld RMB [PBC 2016]. Bankiem rozliczeniowym desygnowanym do przeprowadzania operacji rozliczeniowych w Kanadzie był Industrial and Commercial Bank of China (ICBC).

Przykładem umowy swapowej zawartej przez People's Bank of China jest też kolejna umowa pomiędzy Monetary Authority of Singapore (MAS) z 15 marca 2016 r., która była de facto odnowieniem istniejącej umowy na kolejne 3 lata (umowa początkowa zawarta została w 2010 r., jej odnowienie następowało co 3 lata). Jej celem było wzmocnienie odporności i stabilności ekonomicznej w wymiarze regionalnym oraz wsparcie banków komercyjnych w ramach ich działalności na rynku chińskim i singapurskim, a ponadto wyposażenie banków centralnych w instrumenty zapewnienia płynności w obrotach walutowych i stabilizacji rynków finansowych. W wyniku podpisania umowy bilateralnej instytucje finansowe dokonujące operacji w Singapurze miały możliwość dostępu do kwot gwarantujących płynność na poziomie równowartości 300 mld CNY. Umowa ta współistniała ponadto z inicjatywami podjętymi w ramach the 12th Joint Council for Bilateral Cooperation w październiku 2015 r. oraz wizytami władz chińskich, w tym prezydenta Xi Jinping w listopadzie 2015 r. [MAS 2016].

Wnioski końcowe

Istnienie bilateralnych umów swapowych ma duże znaczenie na tle dyskusji nad kształtem systemu walutowego na świecie, wobec często stawianego pytania, czy dolar amerykański utrzyma swoją dominującą pozycję i w jakim stopniu chińska waluta może w tym sensie zwiększać swoją rolę. W świetle koncepcji uwzględniających system wielowalutowy, mimo wielu głosów sceptycznych, idea zwiększonego udziału renminbi w światowych obrotach walutowych jest podnoszona przez wiele publikacji [Eichengreen 2011, s. 16; Cohen 2012, s. 371]. Należy podkreślić, że bilateralne umowy swapowe podejmowane przez People's Bank of China różnią się specyficznie od umów tego rodzaju podpisywanych przez inne banki centralne. Po raz pierwszy na tak dużą skalę w zakresie czasowym i geograficznym wykorzystywano te instrumenty w celu kreowania wzrostu umiędzynarodowienia waluty krajowej. Dalsze badania mogą wskazać, czy kraje, z którymi podpisywane były te umowy wybierane były według określonych kryteriów. Wstępna ocena wskazuje, że pierwszy etap czasowy zawieranych umów dotyczył konsekwencji porozumienia Chiang Mai, kolejno umowy obejmowały coraz więcej krajów, niekoniecznie związanych silnie handlowo z Chinami już przed podpisaniem tychże umów. Bilateralne linie swapowe mają duże znaczenie w przypadku wysokiego natężenia handlu pomiędzy krajami, gdyż stanowią bufor w procesie dostosowania cen towarów i usług. Wiele krajów rozwijających się używało rezerw banku centralnego w celu łagodzenia szoków zewnętrznych i według rekomendacji MFW nadal jest to optymalny sposób działania. Jednak w przypadku krajów o niższych rezerwach walutowych, bądź ograniczonych możliwościach interwencji w zakresie polityki kursowej, mogą być wykorzystywane bilateralne umowy swapowe pomiędzy bankami centralnymi, pożyczki bilateralne, linie swapowe lub finansowanie wyprzedzające w porozumieniu z MFW lub innymi organizacjami. W wielu krajach rozwijających się możliwość ekspansji fiskalnej jest dość mocno ograniczona po kryzysie finansowym z 2008 r., gdyż narasta poziom długu emitowanego w celu finansowania wzrostu gospodarczego.

Literatura cytowana

- BIS. 2016. *Triennial Central Bank Survey*. Bank for International Settlements. 2016. [ONLINE] Dostęp: <http://www.bis.org/publ/rpfx16.htm>. [Odczytano 1 września 2016].
- Cohen, B.J., 2012. *The yuan tomorrow? Evaluating China's currency internationalization strategy*. "New Political Economy" 17(3), s. 361-371.
- CFR. 2016. *Currency Swap Agreements Since 2007 Between Developed Economies and Emerging Economies Judged Systemically Important*. Centre for Foreign Relations. [ONLINE] Dostęp: <http://www.cfr.org/>. [Odczytano 15 września 2016].
- ECB. 2013. *ECB and The People's Bank of China establish a bilateral currency swap agreement*. [ONLINE] Dostęp: <https://www.ecb.europa.eu/>. [Odczytano 15 września 2016].
- ECB. 2015. *ECB and the People's Bank of China successfully test bilateral currency swap arrangement*. [ONLINE] Dostęp: <https://www.ecb.europa.eu/press/pr/date/2015/html/pr151126.en.html>. [Odczytano 20 września 2016].

- EBC. 2016. *ECB and People's Bank of China extend bilateral currency swap arrangement*. [ONLINE] Dostęp: <https://www.ecb.europa.eu>. [Odczytano 27 września 2016].
- Eichengreen B., 2011. *Exorbitant Privilege: The Rise and Fall of the Dollar and the Future of the International Monetary System*. Oxford: Oxford University Press, 16.
- Frankel J., 2011. *Historical Precedents for Internationalization of the RMB*. Maurice R. Greenberg Center for Geoeconomic Studies and International Institutions and Global Governance Program, Council on Foreign Relations.
- GFCI. 20. *Global Financial Centres Index 2016*. [ONLINE] Dostęp: <http://www.zyen.com/research/gfci.html>. [Odczytano 1 września 2016].
- Hull J. C., 2015. *Options, futures and other derivatives*. Prentice Hall, Eighth Edition, Toronto, s. 165-168.
- Markiewicz M., 2015. Rynek onshore i offshore juana. *Współczesne problemy finansów międzynarodowych*, „Acta Universitatis Lodziensis”, Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, 6(317), s. 105-111.
- MAS. 2016. [ONLINE] Dostęp: <http://www.mas.gov.sg>. [Odczytano: 1 września 2016].
- MFW. 2016. [ONLINE] Dostęp: www.imf.org. [Odczytano: 12 sierpnia 2016]
- PBC. 2016. [ONLINE] The People's Bank of China. Dostęp: www.pbc.gov.cn. [Odczytano 10 sierpnia 2016].

Abstract

Bilateral Swap Agreements of Central Banks in the Context of Renminbi Internationalization

Swap lines allow central banks to support the liquidity of commercial banks in relation to the transactions in foreign currencies. They are also used by the Central Bank of China (People's Bank of China) with reference to the internationalization of the Chinese yuan (renminbi), in the framework of numerous agreements with foreign central banks, including the European Central Bank, the Bank of England, the Swiss National Bank. The aim of the article is to present and analyse the nature and development of bilateral swap agreements concluded by China in the context of the impact on the free movement of financial resources and increase in the use of the Chinese yuan as a settlement currency. In this regard there will be examined the types, objectives and nature of the swap contracts and the benefits for the parties of the transaction. The article presents bilateral swaps set by the Central Bank of China to support the monetary relations between China and other countries of the world.

Keywords: international currency, Chinese yuan, renminbi, bilateral swap agreements, China.

JEL Classification: F31, F33, G15, G20.